

PORTALUL MAGIC
REGELE-ȚESTOASĂ

EDITURA PARALELA 45

Guprins

Prolog	11
1. Către un port îndepărtat	15
2. Magia zânei	25
3. Insulele fermecate	36
4. Laguna Flamingo	49
5. E timpul să vedem țestoasele	58
6. Vești groaznice.....	68
7. Râuri de foc.....	79
8. Ultima broască-țestoasă.....	90
9. Regele-țestoasă	100
10. Noroc sau ghinion?.....	112

1

Gătre un port îndepărtat

Cioc, cioc!

Jack deschise ochii.

Ceasul arăta ora 6.13.

Era într-o zi de marți. La școală trebuia să meargă abia peste două ore.

Cioc, cioc.

De ce ciocănea cineva la ușa lui?

— Intră, murmură el.

Ușa se deschise. Annie se strecură înăuntru.

— Ia ghici, spuse ea în șoaptă. N-o să-ți vină să crezi! Am văzut un albatros pe fereastră!

— Un ce?

— Un albatros! O pasăre albă uriașă care zboară peste ocean. Poate să zboare sau să plutească pe apă mai mulți ani, fără să atingă uscatul. Zbura în cercuri deasupra casei.

— Ai dreptate – nu-mi vine să cred, bombăni Jack.

Se întoarse pe partea cealaltă și închise ochii.

— Dar chiar am văzut-o, jur! insistă Annie. E un mesager din locuri îndepărtate, sunt sigură. Cum a fost cu ciocănitorea cu ciocul roșu, care trăiește doar în Africa. Mai ții min-te? Ne-a dus în savană.

Jack se ridică brusc în capul oaselor.

— Aha! Poate n-ar strica să verificăm.

— Da, hai să vedem!

— Bine, dar trebuie să ne întoarcem într-un sfert de oră, înainte să se trezească mama și tata.

— Ne vedem afară, spuse Annie.

— Bine.

Annie ieși din cameră. Jack se dezbracă de pijamale și-și puse blugii, un tricou și un hanorac. Apoi coborî tiptil scările și se întâlni cu sora lui pe verandă.

Afară era frig și mohorât. Annie privi cerul tomnatic.

— Vezi pasărea albă pe undeva? o întrebă Jack.

— Nu, răspuse Annie descumpănită. Dar poate o fi în pădure.

— Bine, hai, dar trebuie să ne mișcăm repede.

Copiii coborâră scările și străbătură peluza în fugă, apoi ieșiră în stradă.

— Uite, o văd! strigă Jack. Uau, e uriașă! Albatrosul plutea deasupra pădurii.

— E pasărea cu cea mai mare anvergură a aripilor de pe Pământ! spuse Annie.

— Uau, nu știam!

Cei doi frați traversară strada și intrară în pădure.

Adieri de vânt rece făceau frunzele să foșnească. Păsările, trezite în zori, ciripeau.

Annie și Jack alergară printre copaci până când ajunseră la cel mai înalt stejar. Acolo își dădură capul pe spate și priviră în sus.

— Bravo! spuse Jack.

Căsuța magică se întorsese.

— Mulțumește-i albatrosului, nu mie, spuse Annie.

Pasărea albă uriașă dădea roată căsuței. O clipă coborî spre pământ, apoi se avântă în văzduhul cenușiu.

— Venim și noi! îi strigă Annie albatrosului.

Copiii se urcară pe scara de frânghie. Când ajunseră în căsuță, Jack văzu pe jos o bucată de hârtie. O ridică.

— E scrisul de mână al zânei! spuse el și
citi cu voce tare:

*Insignele sunt fermecate,
Ce-i scris pe ele asta sunteți.
Puneți-vi-le în piept, departe,
În debarcaderul în care azi mergeți.*

*Insignele arătați-le străinilor,
Și toată lumea va încuviința.
Chiar dacă sunteți tineri,
Doi mari experți vă vor considera.*

*Dar pe expert e musai să-l găsiți,
Pe cel pe care-l admirați,
Și dintr-un râu de foc fierbinte
Va trebui să îl salvați.*

*Fiți blânzi și binevoitori,
De cunoștințe nu vă sinchisiți.
Doar ochi în ochi să vă uitați
Și din tot sufletul să îi vorbiți.*

— Insigne fermecate? spuse Annie.

Copiii se uitară în jur.

— Uite acolo! strigă Jack și arată spre
două insigne ascunse într-un colț.

Annie le luă repede.

— Parcă-s niște ecusoane, spuse ea, doar
că lipsesc numele de pe ele.

Annie îi dădu una lui Jack. Insigna se
prindea de haine cu o clamă.

Jack se mai uită o dată la ghicitoarea zânei.

— Zice că trebuie să ni le punem după ce
aterizăm. Și apoi amândoi devenim experți.

— Ce fel de experți? întrebă Annie.

— Habar n-am. Dar o să știm o tonă de lucruri, cum știi tu atâtea despre animale.

— Da, dar eu știu puțin în comparație cu un expert adevărat, zise Annie.

— Atunci mă întreb ce fel de experți adevărați o să fim, spuse Jack și se uită în jur.

Singura carte din căsuța magică era cea cu Pennsylvania, cartea care-i ajuta de fiecare dată să se întoarcă acasă.

— Of, iar nu e nicio enciclopedie! bombăni Jack.

— Nici data trecută n-a fost.

— Da, dar măcar am avut pliantul ăla.

— Oh! făcu Annie. M-am prins! Zâna a zis că o să devenim experți. Dacă suntem experți,

n-o să avem nevoie de alte informații care să ne ajute!

— Poate. Bine, hai să mergem, decise Jack și se mai uită o dată la ghicitoare. Cred că trebuie să atingem cuvântul „debarcader“ ca să ne ducă acolo.

— Stai un pic. Ce-i un debarcader mai exact? Întrebă Annie.

— Păi știi tu, un loc pe malul unei ape unde vin și pleacă vapoare și bărci. De obicei e la mare.

— Aha, atunci are sens. La mare sigur sunt albatroși. Hai să vedem.

Jack puse degetul pe cuvântul „debarcader“ și spuse dorința:

— Îmi doresc să mergem aici!

Deodată se stârni vântul.

Căsuța începu să se învârtască.

Din ce în ce mai repede.

Apoi totul rămase nemișcat.

Nimic nu se mai clintea.